

№ 2

РІК ВИДАННЯ XVI

ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. СІЧЕНЬ 1956

ПЕРЕДЬ

МЕДПУНКТ


КЛУБ

ПРИГОДА З ДІДОМ МОРОЗОМ

- Що це з ним?
- Ноги відморозив, бідолаха, у нашому клубі.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Товариші, дозвольте розпочати жіночі збори.
— А де ж жінки?
— На роботі...

„Єдиноначальники“

— Хай буде цей приклад усім нам повчальним,—
Промову почав керівник,
Бо я в установі —
єдиноначальник,
А він, як і ви, робітник.
Коли звітував я, — він виступив проти,
Такого вже я не терплю.
Його я, звичайно, звільнив із роботи,
Хоч критику я і люблю.

Щоправда, він був робітник непоганий,
Сам брався за справи складні,
Мав кілька подяк, ні одної догани...
От тільки — перечив мені.
Ta інший такого зітер би на порох,
А я його навіть хвалю,

Бо я об'єктивний, мені він не ворог,
І критику, що ж, я люблю.

Коли ти людина як слід, з головою,
То менше плещи язиком
І знай,— критикуй тих, хто рівний з тобою,
А старших оцінить обком.
У мене такі не розійдуться дуже,
Я сала за шкуру заллю.
Пора розуміть діалектику, друже!
А критику, що ж, я люблю.

Я вами керую на вірній основі,
Вагатись у справах не звик.
Знімали й мене не в одній установі,
Але — я у вас керівник.

І прошу на це як потрібно зважати.
Мовчи і роби, що велю.
Єдиноначальство умій поважати,
Умій язика за зубами держати...
А критику, що ж, я люблю.

Промовців моя не виносить натура.
І слід вам назавжди запам'ятати,—
За мене становище, номенклатура,
І справа моя — керувати.
Сам справлюсь. А треба — то главк

допоможе.

Хто виступить хоче? Не чую. А гов!..

— Я хочу!
— Я хочу!
— Я хочу!

...Вельможа,
«Єдиноначальник»

зі сцени
зійшов.

Петро ДОРОШКО

СПІВУЧИЙ АСПІРАНТ

Разом з начальником дільниці Тихоновим у вибій спустився мужчина в окулярах, в новенькій спеціці.

— Ну, ви тут поговоріть, а я за вами прийду, — сказав начальник дільниці і пішов.

— Аспірант Маркін, — назвала себе людина в окулярах. — Готую кандидатську дисертацію про гірничорудну промисловість. Тепер збираю потрібні матеріали безпосередньо на виробництві. Скажіть, будь ласка, — звернувся він до Петра, — як у вас з виконанням норм?

— У мене особисто? — зініковів Петро.

— Так.

— Дев'яносто процентів, — відповів шахтар.

— А як ваше прізвище?

— Гай, — відповів Петро. Маркін записав прізвище у великий блокнот.

— А тепер скажіть, — говорив далі він, — ви співаєте під час роботи?

— Тобто як це?

— Ну, коли ви захоплені роботою, — співаєте якої-небудь пісні?

— Ні, — відповів Петро.

— Так-так, — зрадів Маркін і знову записав: «Дев'яносто процентів, не співає». — А ви? — звернувся він до Івана.

— Буває, співаю, — відповів здивований Іван.

— А який у вас процент?

— Двісті процентів. Але чому ви про це питаете?

— Бачите, — почав пояснювати Маркін, — мої численні досліди із застосуванням індуктивного методу з застосуванням статистики показують, що гірники, які співають під час роботи, значно перевиконують норми, бо пісня допомагає суб'єктам зосередитись на об'єкті праці; це з одного боку, а з другого — співи забезпечують рівний пневмопроцес, неодмінний при виконанні трудомістких гірничих робіт. Цьому найважливішому питанню я маю намір присвятити свою кандидатську дисертацію....

— Ось як! — сказав Петро. — Так у вас є досвід у цій справі?

— Ще б пак! Звичайно, є.

— Так от — нам зараз треба прибрати породу. Беріть лопату і покажіть, як пісня допомагає цій справі.

Маркін не дуже зрадів цій пропозиції і відмовився взяти лопату. Тоді Федір, сердито витрішивши очі — від цього його добре обличчя набрало виразу людоїда з ілюстрацій до дитячих книжок, — порадив йому:

— Беріть, беріть. Гай у нас людина нервова, він може розсердитись...

Маркін взяв лопату і почав невміло працювати.

— Співайте, чого ж ви? — співчутливо порадив йому Іван.

Але й пісня допомогла Маркіну, як бабі кадило...

У вибій повернувся начальник дільниці. Він аж рота роззявив, коли побачив, як науковий працівник гребе лопатою породу, наспівуючи: «Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнутться...»

Помітивши начальника дільниці, Маркін кинув лопату.

— Це товариш науковий працівник показував, як краще організувати роботу, — пояснив Федір.

— От спасибі, — почав дякувати Тихонов — відомий усій шахті підлабузник. — Ваші вказівки допоможуть нам досягти дальнішого піднесення...

В. КИСЕЛЬОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Щоб потрапити до рук режисера, кіносценарій повинен пройти надто багато інстанцій.

ПЕРОшкоди

Мал. К. АГНІТА

СНІГОЗБІРАЛЬНИЙ КОМБАЙН
(системи Недбайлівської МТС)

Іван Петрович, директор сільської десятирічки, на час зимових канікул приїхав до Києва провідати своїх колишніх випускників, що вчаться у столичних вузах.

За кілька днів передування в столиці старий учитель відвідав гуртожитки медичного, технологічного легкої промисловості, гідромеліоративного інститутів. Йому сподобалися і бадьорі студенти, і світлі привітні гуртожитки, де вони живуть.

Поїхав Іван Петрович і в Голосієво на побачення з своїми колишніми учнями, нині студентами Київської сільськогосподарської академії.

Учитель і не помітив, як опинився на території академії.

— Ох, і хорошо, — сказав він. — Хоч далеко від міста, хоч і за лісом, зате ж на вільному просторі. О, тут, видно, добре живеться!

Цілий день провів Іван Петрович у сільськогосподарській академії, розпитував, дивувався, побував навіть на засіданні профкому. До готовності він повернувся пізно ввечері з прикрами враженнями.

Важко було йому зрозуміти, чому, наприклад, у гуртожитку медінституту дзеркальні шафи мало не в кожній кімнаті, а в сільськогосподарській академії фанерних тумбочок бракують? Пригадав він, як у гуртожитку в одній кімнаті хлопці довго обмачували розхитані стільці, і, не наважившись юного подати йому, запростили сісти на ліжко. А в іншій кімнаті на сім мешканців стояло чотири стільці. Тут же з обдертої шафи вивалювались дверцята. Пальто можна було вішати тільки вдвох: один держав дверцята, другий вішав. І вставали перед його очима холодні, занехаяні кімнати гуртожитків академії, неохайна ї дальня з несмачними стравами.

— Ніж отаке їсти, то краще вже варіть собі самі, — порадив учитель. Але студенти тільки руками замахали. Вони розповіли йому, що варіння їжі — цілий подвиг, бо в гуртожитку № 1

на шістсот студентів тільки чотири чотирінадцятькових плити.

— Хто проворний, мусить о п'ятій годині ранку вставати, щоб зайняти чергу до плити. Щоранку входимо на старт... — невесело жартували студенти.

— Та й газ у нас привізний — у балонах; коли привезуть, а коли й ні.

Завітав Іван Петрович і до буфету з уображенням страв, і в тісні халабуди, що пишно іменуються тут магазинами, і в «шевську майстерню», де два шевці неспроможні обслугувати 4 тисячі студентів і мешканців селища.

Довідався Іван Петрович, що і прати студентам доводиться в умивальнниках холодною водою, що тазик в гуртожитку — рідкість, за студентські гроші куплені. Що ані душа, ані бані в Голосієві і в загадці нема! Учитель порівнював хороши гуртожитки багатьох вузів столиці із занедбанім, непривітним житлом студентів сільськогосподарської академії, з неорганізованим побутом. І не міг злагодити, чому студенти академії живуть як пасинки в Міністерства вищої освіти УРСР? Невже тому, що академія розташована в лісі?

* * *

Чому ж і справді так незавидно живеться майбутнім спеціалістам сільського господарства? Створено академію, хоч і недавно, але ж не на голому місці, а на базі двох інститутів — сільськогосподарського й лісогосподарського. Мали ж обидва інститути широку асигнування і на ремонт, і на умеблювання, і на будівництво. Повинно ж було щось лишитися у спадщину молодій академії?

Повинно б, але...

Ознайомившись з тією горопашною спадщиною, змушене було Міністерство вищої освіти передати справу прокуророві на колишніх господарників сільськогосподарського інституту, які розвіяли прахом на десятки тисяч карбованців різного майна. Але ні меблів, ні устаткування в академії від цього не прибавилось. І хоч

керують тепер академією нові люди, побутові умови студентів не покращали.

Досі 86 кімнат студентського гуртожитку заселено сторонніми особами, які не мають нічого спільногого з академією. Багато вже авторитетних постанов винесено, щоб повернути академії вкрай потрібні кімнати, але досі нічого не зроблено.

Пробував уже й прокурор Кагановичського району, правда, дуже делікатно, умовити керуючого трестом № 2 «Київміськбуд» т. Кушнарьова, щоб звільнив незаконно зайняті трестом приміщення академії, — та марно. Прокурор умовляє надто м'яко. Міністерство не наполягає, «Київміськбуд» не квапиться — і всім спокійніше живеться (крім студентів, звичайно!).

Якщо вже про побут студентів академії не дбає Міністерство вищої освіти, то що говорити про інші організації!

Був час, коли директор Кагановичського районноміністромінату т. Бірюков збирався збудувати для студентів типовий комбінат побутового обслуговування. Для комбінату вже й місце відвели. Так т. Бірюков на цьому голому місці і досі туплює.

Директором тресту їдалень № 2 т. Логвиненко не доводиться дорікати за нездійснені обіцянки. Трест нічого не обіцяв новій академії. Все тут збереглося, як колись при двох інститутах. Трест при одній академії має дві їдалні з двома бухгалтеріями, двома експедиторами. Годують в обох їдалнях погано, зате обидва директори їдалень майстерно вміють умовляти студентів не писати до книги скарг своїх претензій на недоварений борщ і пригорілі каши.

* * *

Невже й справді густим та непроглядним став Голосіївський ліс для Міністерства вищої освіти УРСР? Невже за тим лісом з міністерства не видно насущних потреб студентів молодої академії сільського господарства?

О. РЯБУХА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Гляди мені, щоб був повний порядок!.. Коли закінчиться бійка, підметеш вулицю.

Заправний ПУНКТ

Степ та степ навколо...

Силантий Федорович, голова райвиконкуму, солодко придрімнув, заколисаний у зручному, м'якому сидінні. Райтом машина здригнулася, під кузовом щось глухо луснуло. Шофер за-гальмував.

— Чого, Василю, зупинився?

Водій уже колінкував, заглядаючи під кузов, немовби когось злого там розшукував.

— Я так і знав, — сплюнув він. — Я немов передчуваю...

— Та що там справді? — допитувався голова, злізаючи з зручного сидіння і відганяючи дрімоту.

— Вона, проклята, підвела. Ресора.

— Лопнула?

— Лопнула.

Силантий Федорович побагровів:

— Слухай-но, Василю, допоки ж це буде? Як мені в район, так у тебе завжди халепа. Кожного разу так: їдемо по району — у тебе як не акселератор, так карбюратор відмовить, або в баку горлянка пересохне...

Шофер вивчав становище. Вони було невтішним.

Раптом він просіяв...

— Силантию Федоровичу, адже радгосп близько. Там поставлять нову ресору, мені не вперше. То, може, доберемося туди?

Голова замислився, очевидно, щось пригадував. А пригадував він, як же прізвище директора радгоспу. Давненько бачилися, та й сам Силантий Федорович у радгоспі був ще позаторік.

— Доведеться... — неохоче погодився голова. — Тільки забув, хто там тепер директором, Вертибашка ніби?

Шофер повертів пальцем біля лоба.

— Ні, трохи не так... Стривайте, Крутиголова!

— Точно, Крутиголова! Поїхали.

Пізнавши здалеку райвиконкомівську «Победу», директор поспішив назустріч. Миттю він мобілізував місцеві технічні ресурси, і машина негайно була поставлена на ремонт. Василя відправили на «заправку» до ї дальні, а самого Силантия Федоровича директор обережно взяв під руку й повів до ставка.

— А ти, Верти... Крутиголово, пузце вже відпустив!

— Що бо ви, — засоромився директор. — Як кажуть, не від котлет, а від леті.. Ставочок у нас тепер путящий, свого коропа маємо... Дзеркального!

Одному богові відомо, яким побитом встиг Крутиголова розпорядитися, щоб у його квартирі свіжі королі перейшли з одного стану в інший, засмажений. Силантий Федорович широ хвалив ставкову продукцію, а господар з господинею улесливо кивали головами, мовляв, кушайте на здоров'яко!

— Щось ви до нас рідко заглядаєте, — озвався директор.

— Справи... Район тупцює на місці. А область тисне на всі педалі.

Хотілося б, щоб ви нам робочої сили підкинули.

— Ми самі такі, щоб хтось підкинув, — втираючи руки після короп'ятини, відказав Силантий Федорович. — Ти напиши мені офіціально, на виконкомі розглянемо... А коропець,

сучий син, смачний, доведеться ще завітати, коли ви не проти.

Поки вони бесідували про те, про се, біля Василя й «Победи» крутився вже немолодий слюсар Чагарник.

— Ви що, папашо, так пильно розглядаєте? — не вітерпів шофер.

— Та я не розглядаю, а виглядаю. Хочу, синку, підкаравути голову райвиконкуму... Тільки ти — чуеш? — не говори нашим про це. Я не тільки слюсар, а й редактор... редактор стінної газети. У нас, одверто тобі сказать, безладя на безладі. Директор наш схожий на того, про якого говориться: «Начебто такий великий вчений, а як придивишся — порожня посудина!» От я й написав до стінгазети. Крутиголова ж звелів її зняти геть.

— Он як! — здивувався Василь.

— Слухай далі... Днями невідомо яким побитом зникла з череди теличка; кажуть, хтось украв. Живу-живісіньку! Слухай же далі. У гуртожитку серед дня провалилася стеля, добре, що люди о тій порі були на обіді, а то б... Потім, силос новий закладаємо, а торішній вивозимо геть у яр, бо погнів начисто... Я про все написав. А Крутиголова звелів газетку зняти, мовляв, про теличку ведеться слідство, а газетка може нашкодити ділу... Справедливо це?

Саме директор проводжав голову до машини. Слюсар-редактор вибирал найзручнішу позицію, щоб підступитися до Силантия Федоровича, — то з флангів, то з тилу, то в лоб. Ні, не вдалося увійти з ним у контакт: Крутиголова на перешкоді. І вже коли шофер підкотив машину, директор сам відчинив дверцята.

— Ну, як, заправився? — запитав Силантий Федорович, коли машина виїхала за подвір'я радгоспу.

— Порядок! — підморгнув водій. — Повний бак ще й дві каністри. У них всього вдосталь, не первина заправлятись.

— А ти сам як?

— Повний порядок! У них завідальні свій чоловік, навіть сто налив до обіду. Знає, бісова душа, кого я вожу...

* * *

Степ та степ навколо... Погойдуючись у бричці, на периферію виїжджає районний прокурор товарищ Бистроок.

— Здається, хмаря повзе нам назустріч? — звернувся він до кучера, коли були вже далеко в полі.

— Не завадило б дошику... Аж горить, треба!

— Да-а, не завадило б, — погодився прокурор. — Навіть природа мліє від спеки.

Проїджали вони якраз тим шляхом, що в кілометрі від радгоспу. Дош таки не забаривсь: ушкварив так, що аж синьо стало навколо. Патькою води поповзли Бистрооку за комір. Він аж стрепенувся:

— Хай йому чорт! — сердився прокурор. — Ще грип скопиш!

— Який тепер грип? — здивувався кучер.

— Хоч би було плаща прихопити... Слухай-но, здається ото радгосп? Завертай!

Крутиголова у вікно побачив, як на подвір'я завернула прокуророва бричка. Самого Бистроока він ледве відізнав: той зігнувся під зливою і взагалі схожий був на мокру курку. Крутиголова, довго не роздумуючи, хутенько зняв з вішалки свого плаща й вибіг на подвір'я.

— Нате, прикрийтеся! — гукав директор. — А ти, батьку, катай на конюшню, скажи від мене, щоб коней погодували, під навіс постали.

Щоб не повторюватись, скажемо коротко: на цей раз на столі були не королі, а молоді сма-женні курчати, малосольні огірочки і все останнє, що в таких випадках ставиться на стіл...

А тимчасом у конюшні на купці свіжого сіна сиділо двоє: кучер прокурора і слюсар Чагарник. Розмова велася напівголосно:

— Ми з тобою, сказати би, ровесники, — говорив слюсар. — От і виручі... ти ж до прокурора близька людина, можна сказати, права його рука. Послухай же. Позавчора трапилася у нас нова аварія: прийшов у радгосп якийсь

хлюст, каже: «Я шофер першого класу!» Ніхто в нього документів не запитав, у шкіряні куртку повірili... А в директора нашого саме гості були з тресту. Да-а... Дали тому хлюсту аванс, вручили новісіньку полуторку, — їзді! Пойздів він всього день-півтора, потім зник з машиною... Кинулися сюди-туди, нема ні машини, ні хлюста в шкіряні. По всіх міліціях телеграми вдарили, нема, кажуть, такого і не бачили... Так ти розкажи прокуророві і про це.

— Ні, не берусь за таке діло, — захистав кучер головою. — Ти сам прийди чи прийдь у район; тебе, значить, розпитають, допитають, анкету знімуть чи там протокол... А в конюшні це не годиться, і я не говоритиму товаришу Бистрооку, він заборонив, щоб хтось із нашого персоналу його підмінював...

Знадвору почувся голос директора, і кучер хутко виїгнав бричку. Вже розголинилось. Бистроок стояв біля брички. Аж коли попрошалися й виїхали на степовий шлях, кучер помітив, що в ногах стоять ящик і від нього приємно пахне яблуками...

* * *

Колишній секретар райкуму партії, здаючи справи новому, забув у метушні переглянути ящики в столі. Новий секретар (він тільки курси закінчив, нетутешній) натрапив на товстелевого конверта. То був лист слюсара-редактора Чагарника, досить давненько надісланий в район. Невтішна була картина, змальована слюсарем!

Як і слід було чекати, того листа негайно ж перевірили, а наслідки перевірки докладно проаналізували на бюро райкуму...

* * *

Степ та степ навколо... Іде Силантий Федорович по району, сповнений керівних думок. І знову, як на зло, якраз навпроти радгоспу розірвало задній скат.

— Геть на шматки рознесло...

— Як рознесло? — аж побілів голова. — Став запасний!

— Нема запасного, на вулканізацію здав, — почухав потилицю шофер.

— Тобі б треба запасну голову на в'язах мати, — сердито пробасив голова. — Як же тепер бути?

Василь не розгубився:

— Силантию Федоровичу! Та чого ж бо нам у паніку кидатись?.. Поруч же радгосп, там — як дома, все знайдемо.

— До біса твій радгосп! Ідь як знаєш, хоч сам запряжись! — вже лютував голова райвиконкуму. — Про радгосп щоб ти мені більше й не згадував. На трох скатах поїдемо!

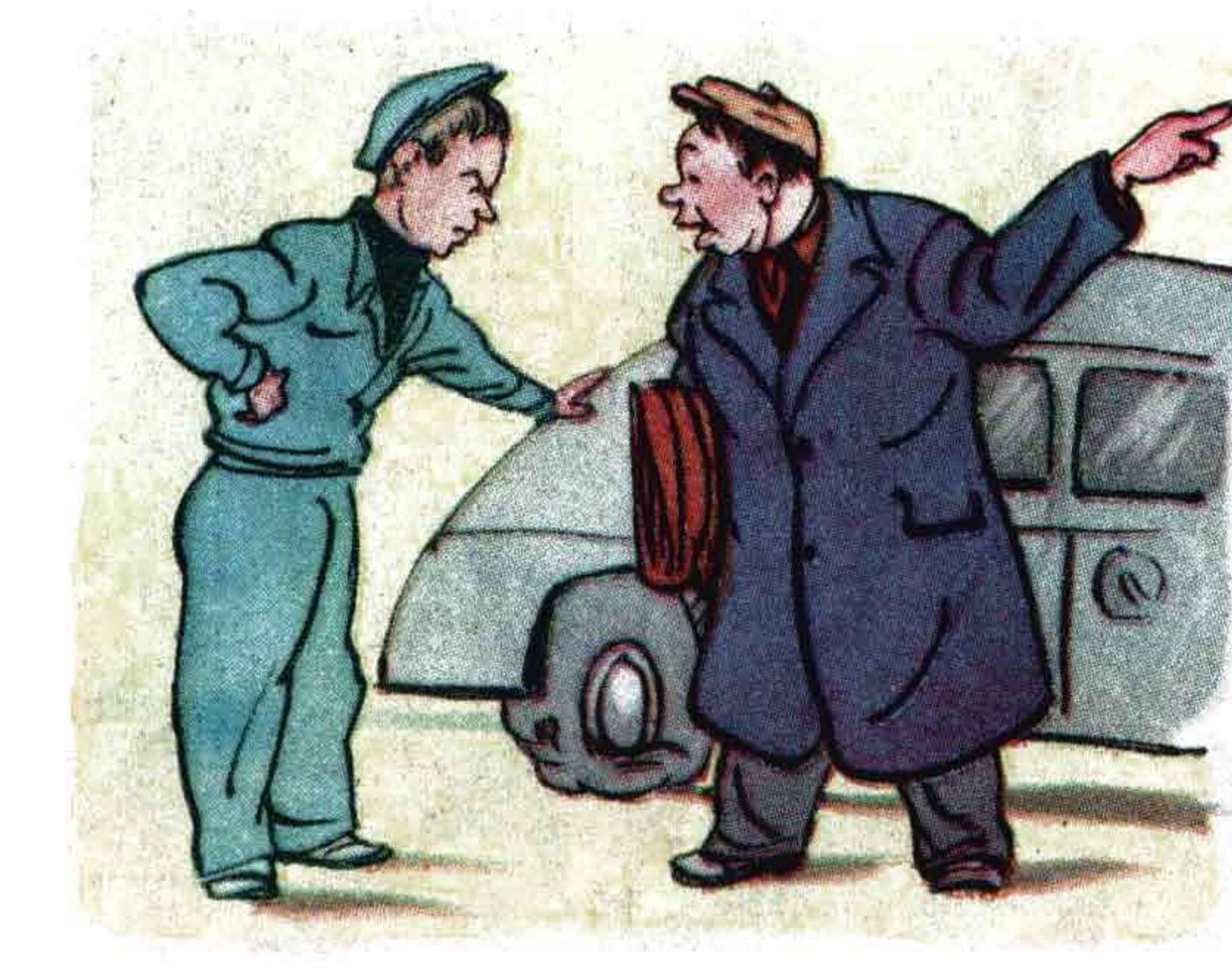
Як не протестував Василь, довелося скористатися.

...І от по польовій дорозі, кривуляючи, скосочившись, пішла машина на трох скатах.

Мабуть, на високому рівні проходило оте незабутнє для Силантия Федоровича бюро райкуму партії.

Як бачимо, Силантий Федорович зробив для себе глибокі й принципові висновки...

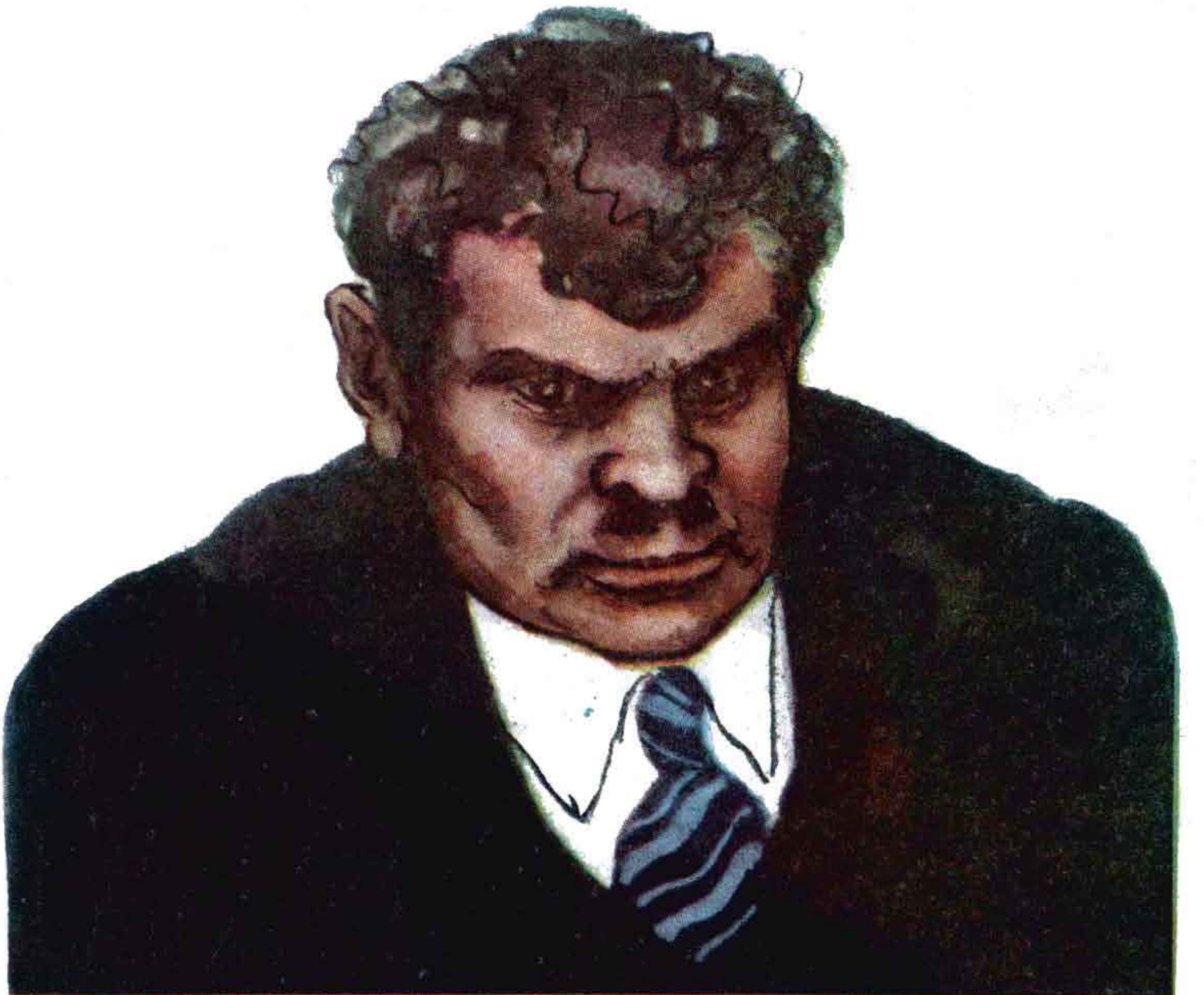
Олекса НОСЕНКО.

РОЗЛУКА ТИ, РОЗЛУКА...

(Судова хроніка)

Мал. Л. КАПЛАНА

— Це неправда, що я розлучається з п'ятою дружиною. Я розлучається вперше, а чотири жінки самі мене покинули.

— Громадянин судді, я готова була йти з ним ход на край світу, але на село — це вже занадто!

— Кінець кінцем, я пришов до висновку, що моя третя дружина — краща за інших, і вирішив повернутися до неї.

Як рак свисне...

Дуже інтересний оцей народний вираз: «Як рак свисне»...

— А коли воно оце все буде? — запитуєте.
— Як рак свисне! — чуете відповідь.
І сразу все ясно. Ви вже знаєте, коли воно скочиться. День у день, час у час!

* * *

От, приміром, у селі Дейкаївці, Зіньківського району на Полтавщині, почали будувати лазню. Коли почали? Тоді, коли за голову правління колгоспу був т. Костирко.

Зняли Костирка з головування і вибрали на голову т. Коротича.

Що сталося з лазнею? Кому не лінь було, познімали з лазні вікна й двері...

Зняли з головування Коротича, настановили т. Удовиченка. З лазні вже знімати не було чого. Уже Удовиченко голову в колгоспі більше, як 3 роки, а лазні нема.

Лазні нема, так вірш про лазню є! Отакі вірші:

То нікуди не годиться,
Коли людям ніде митися!

Вірші, бачите, є, це добре, та кепсько те, що од віршів ні голова, ні спина чисті не будуть. Сама тільки душа та серце.

* * *

У селі Копитові, Корецького району, Ровенської області, 1947 року організовано колгосп. Ну, як же може бути колгосп без клубу? Ну, доки там клуб, обладнали сяку-таку пустопорожню хату,— там і кіно показують... Хата невеличка, непристосована, без стільців і т. д. Одне слово, мука, а не кіно.

1951 року виришили-таки збудувати клуб. Привезли трихи дерева з лісу. Та й уже. Дерево кудись зникло.

— Та й коли буде в нас клуб? — запитують нас.

— А ми звідки знаємо? — відповідають. — Запітайте краще голову правління колгоспу т. Бурлаку та голову сільради т. Гуменюка: їм видніше, бо вони до клубу біжчице.

І ще, просимо вас, запитайте їх:
— Коли ви вже, товариші, почевонієте за такий у вас клуб?

І напишіть нам, що вони скажуть.

* * *

Ой, як свистять раки про будівництво у районному центрі Ново-Василівці, Запорізької області! Сильно свистять.

Перш за все свистять вони про відбудову млина.

Був млин у Ново-Василівці. Під час війни млина було зруйновано. Після війни почали його відбудовувати. Насамперед — завели штатні посади директора, бухгалтера і кількох робітників. 1946 року штатні посади було ліквідовано. 1950 року знову розпочали відбудовувати млин. Як? А так: їздять щомісяця туди командировочні люди і обмірюють того зруйнованого млина, міряють і міряють, уже на 85 тисяч карбованців за командировки на міряли. А млина нема та нема.

Хто відбудовує?
Мелітопольський млинпром!

* * *

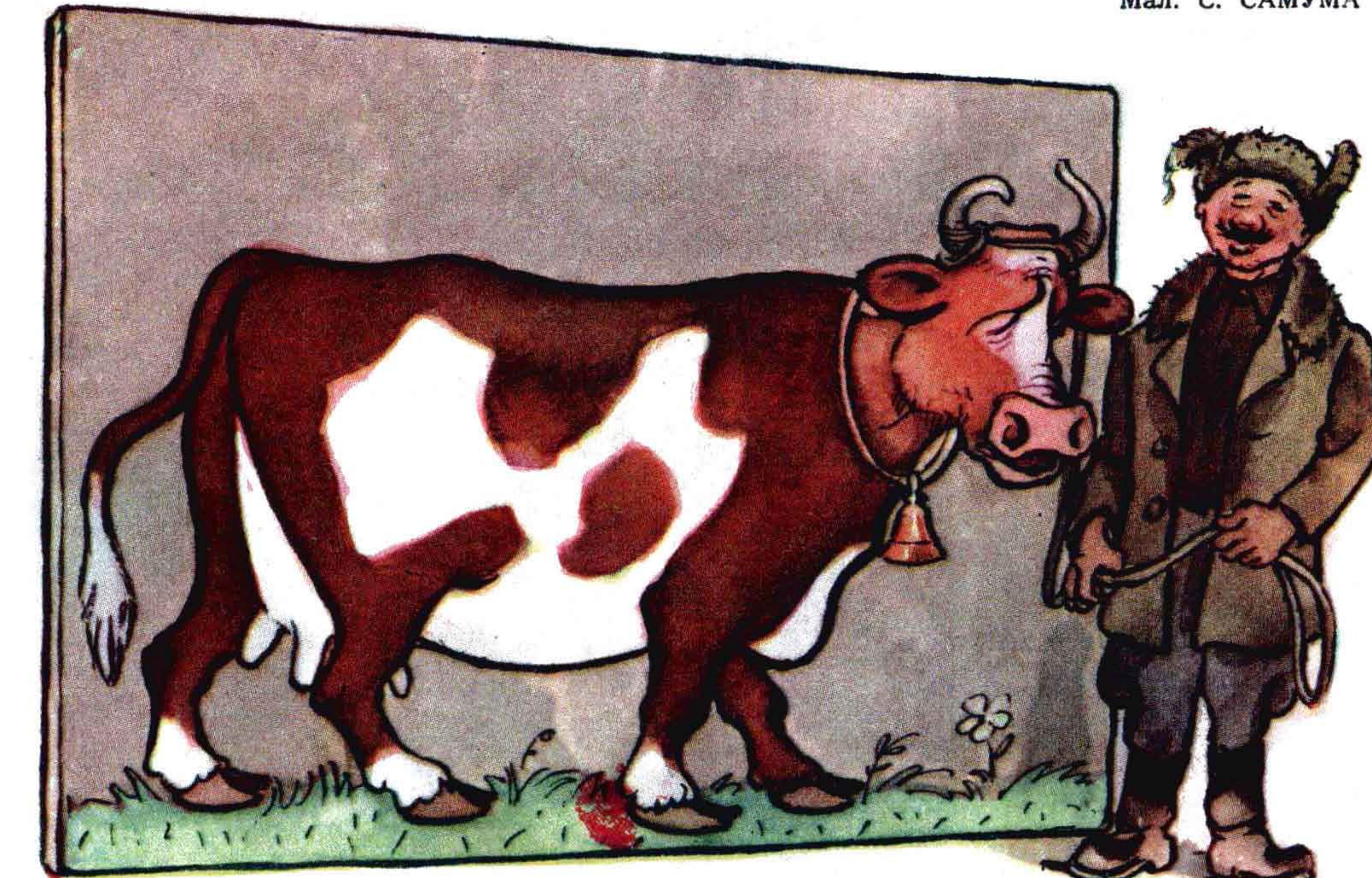
У Плужнянському районі, Хмельницької області, збудували Загребельську міжколгоспну електростанцію, яка мала обслуговувати колгоспи ім. Острівського, ім. Ворошилова та «Комунар», Плужнянського району, та артіль

* * *

ТВАРИННИЦТВО ОКОЗАМИЛЮВАЧА

Мал. С. САМУМА

ім. Острівського, Острозького району, Ровенської області.

Коштувала електростанція понад мільйон карбованців.

29 вересня 1955 року урочисто електростанцію відкрили, промови говорили, «ура» кричали, закусили і т. д.

І порозіддилися ті, котрі на відкриття приїздили.

«Блімає, — пишуть нам, — тепер лампочок із 15 у колгоспі ім. Острівського, Плужнянського району, та лампочок із 20 у колгоспі ім. Острівського, Острозького району, а в решті колгоспів — темно!»

І доки воно буде темно?

* * *

У селищі Зелений Клин, Краснолиманського району, Сталінської області, для робітників Райгородського силікатного заводу почали будувати клуб.

Будували його за одним проектом, довго будували, аж поки тріснула одна стіна. Потім два роки відпочивали. Тепер почали будувати вже за другим проектом.

Чи довго будуватимуть за другим проектом?

Очевидно, доки тріснуть дві стіни!

* * *

На Мелітопольському ремонтному заводі Міністерства сільського господарства УРСР будуються нові цехи. Над головним корпусом поставлено вже біштнадцять новенських дерев'яно-металічних ферм.

І рапорт наказ начальника головного управління ремонтних підприємств міністерства т. Капусті:

— Розібрать!
— Дозвольте! Такий же проект!

— Розібрать!

— Ви ж проект затверджували!

— Розібрать!

— Та це ж сотні тисяч карбованців!

— Розібрать!

І розібрали!

Ну, достеменінсько, як з тою швачкою.

— Що сьогодні робиш?

— Шию!

— А завтра?

— Поротиму!

Різниця, положим, неабияка: швачка своє пороля, а т. Капуста — державне.

* * *

От кляті ракі! Коли вже вони свистітимуть?

Хоч, положим, деякі раки вже скаржитись починають: свистимо, свистимо, уже й губи попухли, а вони не будують!

Пожалійте ракі!

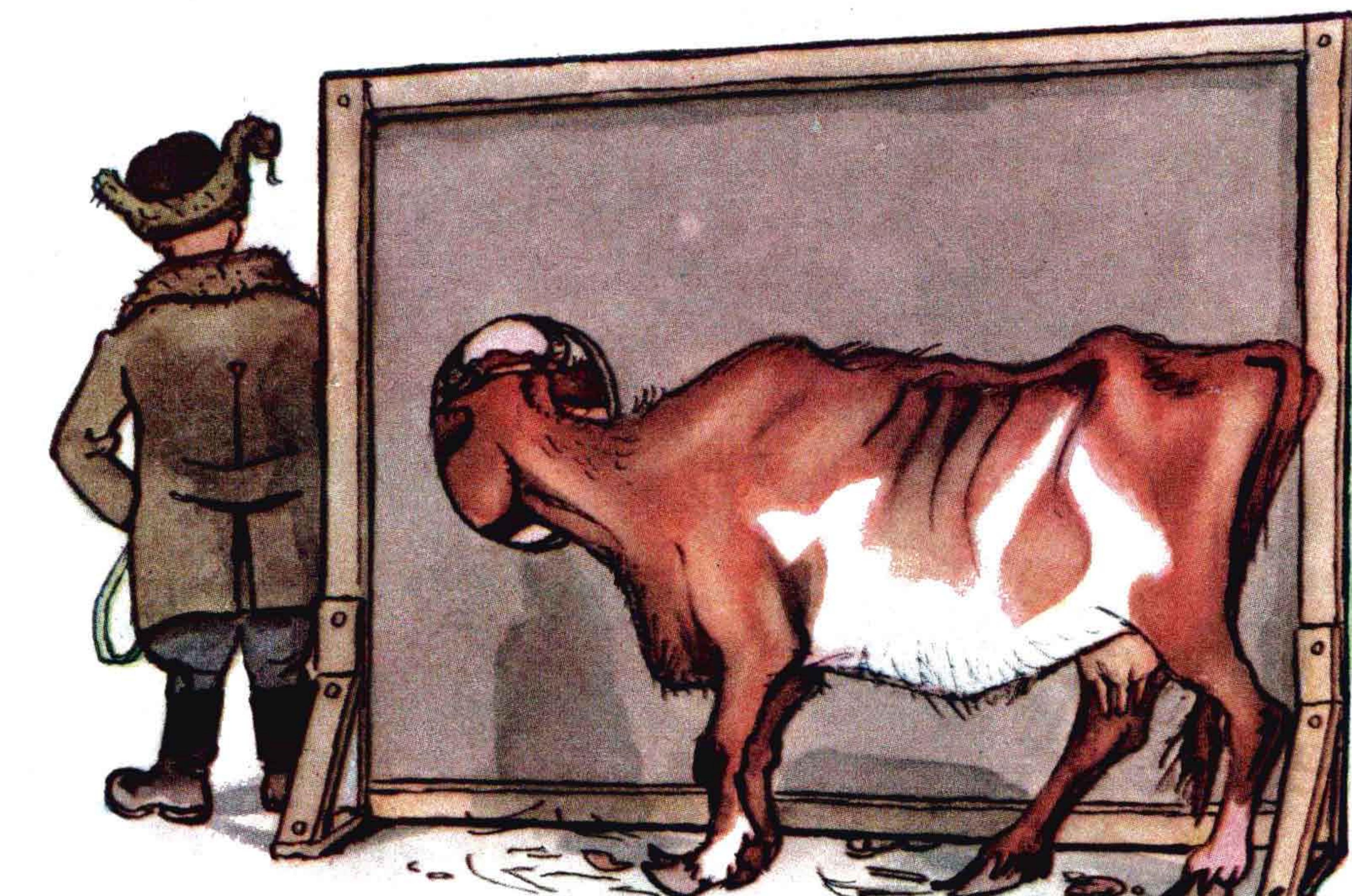
Остан ВИШНЯ.

R. S. Забув. Збудуйте вже, будь ласка, клуб у селі Свиржі, Шосткинського району, Сумської області. Почали його будувати 1953 року та й забули. А тепер он що в селі Свиржі діється:

Ходить молодь під вікном
Та й пісні співає,
Ой, чому ж у нашім клубі
Так вітер гуляє?

Невже не школа вам молоді?

О. В.

Сіража з герцем

РАПТОВА ПЕРЕМІНА

BІН так ій додгожав!
То вмить вікно відкриє,
То «Ескімо» купити збіга на
перон.
Він пасажира виштовхав
у шию,
Як тільки той спітав, чи для
курців вагон.

Коли ж,
щоб похвалитися,
она
Дістала foto сина й чоловіка,—
Ліг на полиці і,
Німий, немов стіна,
Димів цигаркою, заплюшивши повіки...

МАЙЖЕ ЗА ГЕЙНЕ

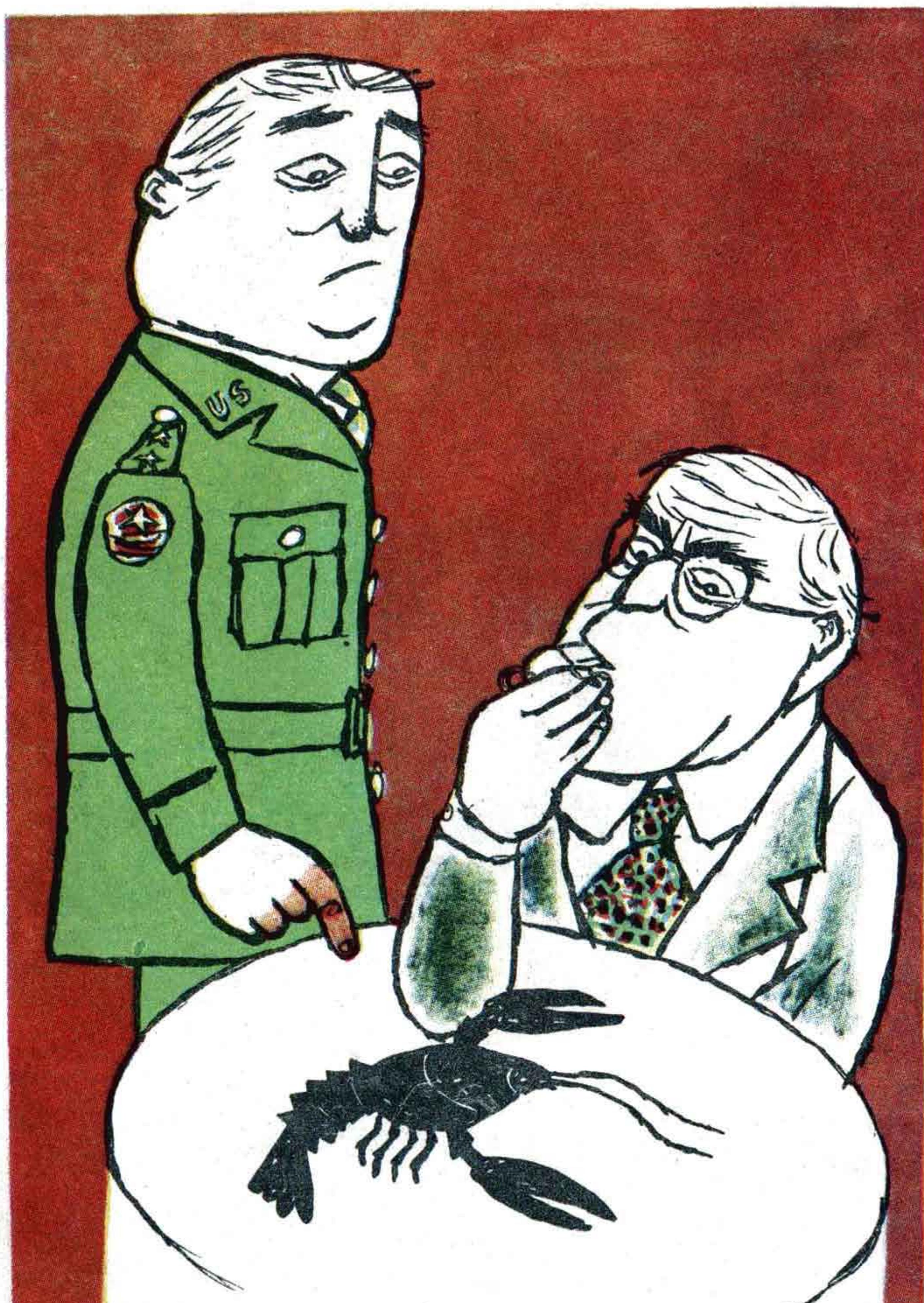
BОНА працювала. Він жив
на студентськім бюджеті.
Писав у листах їй, немов би
Ромео Джульєтті:
«Посилку одержав, моя
наречена ти мила...
Чекаю на гроши... Розлучить
нас тільки могила».

Минуле позаду, і ось кандидат він, учений...
Зустрілися, та...
Не візнав він свою наречену!

Михаїло БІЛЕЦЬКИЙ.

м. Луцьк.

«... ми говоримо панам, які чекають, чи не змінить Радянський Союз свою політичну програму: чекайте, поки рак свисті!» (З промови М. С. Хрущова в Індії).

— Що це пан робить?
— Учу рака свистати.

(«Шпильки» — Варшава).

Володимир КАЛИНА

СТАРІ БАЙКИ НА НОВИЙ ЛАД

ЯК ОСЕЛ ЗАЗНАВСЯ

В університет для експериментів привели осла. Наступного дня осел повернувся до своєї стайні і почав хвалитися: «Якби ви тільки знали, скільки знаменитих вчених вчора працювало зо мною, і коли б не я, погано б їм прийшлося: розум у тварин так і залишився б недослідженим...»

І гордо поглянувши навколо, осел загигиковав: «Яка велика честь вносити і свій вклад у науку!..»

ЯК КІШКА НА ХАЗЯЇНІВ ОБРАЗИЛАСЯ

В одному великому будинку жила кішка. Вона вже погано бачила і ціліми днями вилежувалася на прильбі, а миші, не боячись її, нишпорили по всьому будинку. Прогнати кішку людям було шкода, але ж, з другого боку, вони не могли миритися з тим, що миші пожирали всі продукти. Господарі вирішили купити мишоловки і розставити їх на горищі та в льоху. На другий день стара кішка, бродивши по горищі, наткнулася на одну з мишоловок. Кішка недовірливо обійшла навколо і побачила за дротяною сіткою мишу. Й аж в очах потемніло...

«Ох, яка невдачність за мою довголітню службу! — почала нарікати кішка. — Уже й миші стали від мене ховати, щоб я не могла їх їсти...»

ЯК ЗАЄЦЬ ЗА ЛИСИЦЕЮ ГНАВСЯ

З лісової гущавини на поляну мисливці одночасно вигнали зайця і лисицю. Мисливці не влучили в них, і заєць та лисиця мчали так, що навіть не помічали одне одного. Обох врятували їхні прудкі ноги. На другому кінці лісу, в густому малиннику, заєць зупинився, нагострив вуха і, задумавшись, гордо сказав: «Шкода, що ніхто не бачив, як я за лисицею гнався...»

Переклад з чеської.

Гергніччя

0,5...

Ноль цілих і п'ять десятих...
Чого?

Ви гадаєте: цукру, меду, мила, тонно-кілометра чи ділового поросята?

Не вгадали!

Ноль цілих і п'ять десятих заступника директора по господарській частині Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук УРСР.

Отак, значить, постановила Президія АН: скоротити заступника директора по господарській частині.

А як усе-таки інститут багатогалузевий, майна має багато, треба ж комусь і майном відати, і кредитами розпоряджатись, і майно постачати, і за майно відповідати, бо інститут має дорогу звуко- і кіноапаратуру, виряджає експедиції, провадить сесії, конференції, — без господарника аж ніяк не перебути — знайшли мудре рішення: дати півлюдини.

Дано інститутові замість цілого бухгалтера — півбухгалтера.

Так поволеньки-поволеньки можна дійти й до 0,5 цілого інституту етнографії.

А ї справді: навіщо ціла пісня, коли можна проспівати півпісні, хоч би й так, наприклад:

Скину кужель на майора
Ой, ще трішки, трішки, трішки,
Надоку-у-чили!

Народ, очевидно, передбачав таке ставлення Президії АН до етнографії й фольклору і вже почав творити скорочені приказки, на кшталт: «Ори, мели, їж!»

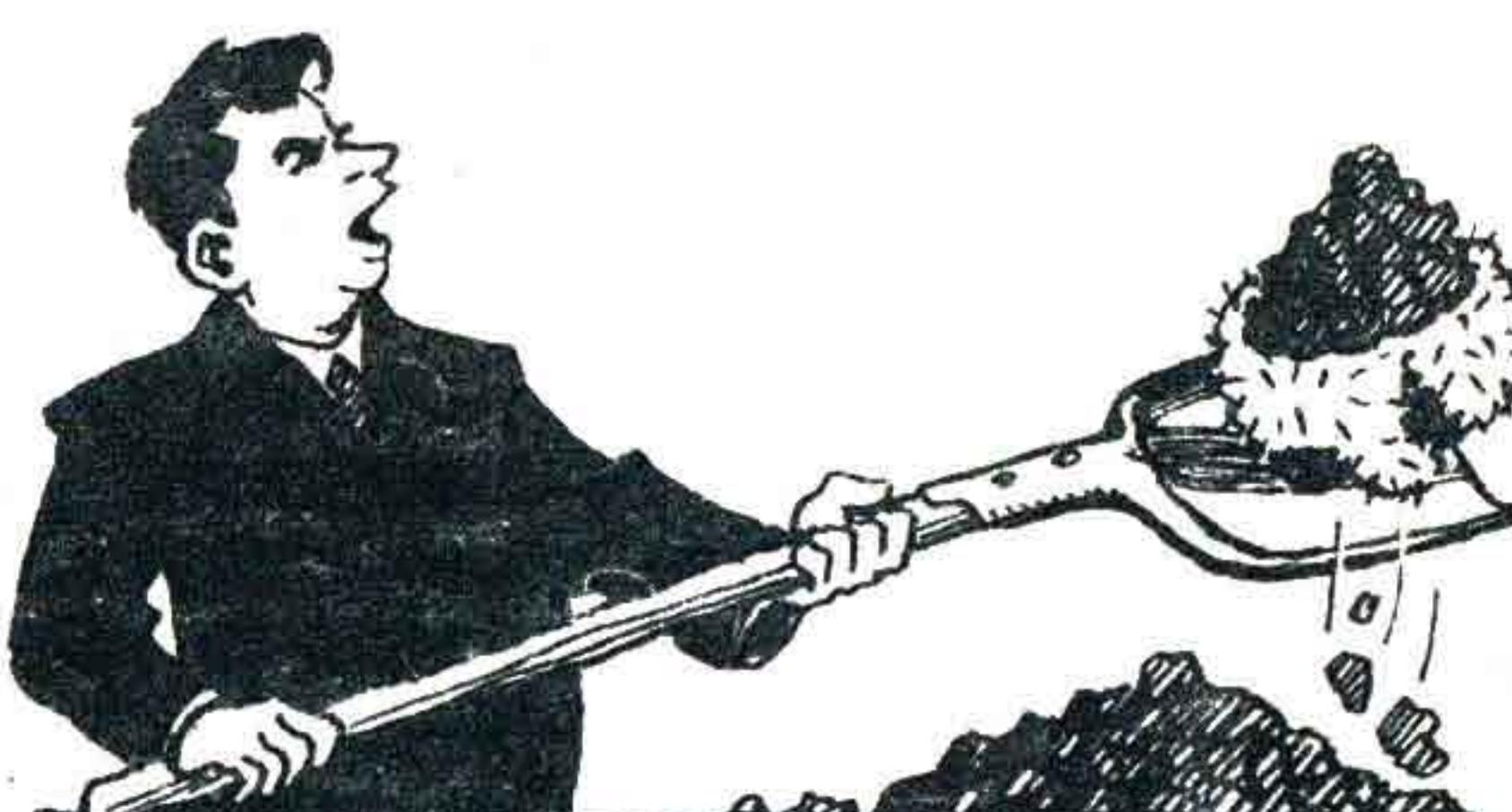
Економія — економію, та не так же, як той казав:

«Наше діло північче: проспівав, а там хоч не розвидняйсь!»

ГРАЧ-ПОМАГАЧ

У Криворізькому басейні є трест «Дзергинськруд». У тому тресті є рудоуправління ім. Ілліча. В рудоуправлінні є шахта ім. ДПУ. Так-от, саме на цій шахті працює начальником Олексій Федорович Скічко. Дуже енергійно працює! Вже після нього гірникам робити майже нічого, — хіба що тільки грati в «перекидного».

За цим дивним заняттям їх і можна щодня бачити на проходці гірничих виробок, в осіях 28—29.

Гра в «перекидного», як правило, починається зразу ж після вибухових робіт. Вишикувавшись у довгий ряд, робітники лопатами перекидають породу один одному, аж поки не перекинуть її до рудозвального гезенка. Отак, «граючись», вони не без заздрощів поглядають на цілком справні скреперні лебідки, які стоять без діла та іржавіють.

— Чому ми перекидаємо породу лопатами,

а не лебідками? — допитуються гірники у начальника шахти.

— Чому? Чому? — смеється т. Скічко. — У вас тільки техніка в голові. А ви бачили могили за містом? Так знайте: на ті могили колись запорізькі козаки землю за три кілометри шапками носили. А вам важко лопатою перекидати породу за 20 метрів. Ех, ви... Про план треба думати, а не про лебідки...

Вичитавши таку мораль робітникам, начальник шахти йде до себе в кабінет додумувати думу про план. Уже довго він отак думає, а план чомусь не виконується. І ніяк не можна зрозуміти, чому саме не виконується.

Чи не тому, часом, що начальникові шахти так до серця прийшлися гра в «перекидного»?

ОЙ, У ГРУШКАХ ОЗЕРЕЧКО...

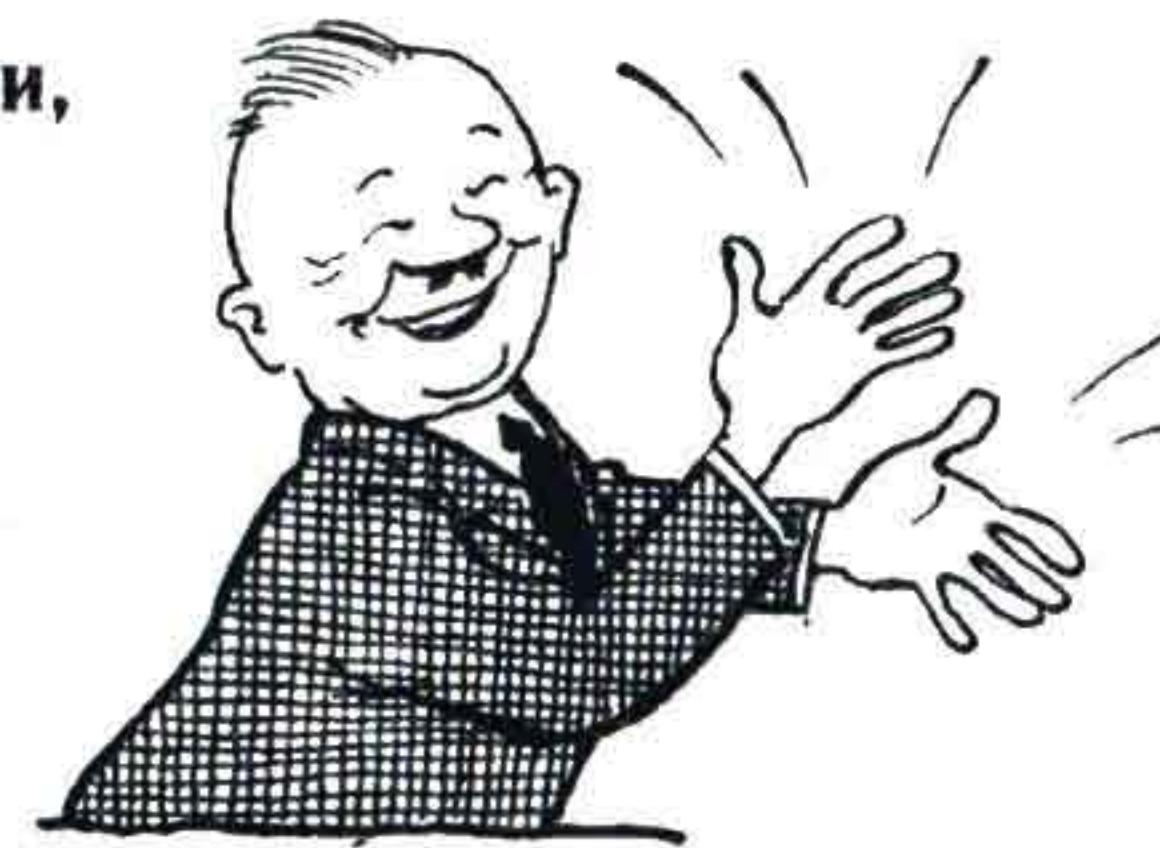
Є чудесна пісня «Ой, у полі озеречко». Про хороший озеречка і пісні хороши складаються. А ось про озеречка, які розташовані на околиці Києва, біля хутора Грішки, ніхто ніде й словом не обмовиться, хоч існують вони уже близько трьох років. Незвичайні то озеречка! Як ідеш повз них, то хоч носа затикай — такий від них сморід розноситься.

Проходили біля озер і головний лікар районної санітарної станції Жовтневого району т. Погрібняк, і головний лікар міської санітарної станції т. Коматовський, і працівники райради та міськради. Та вони не тільки носи затикали, а й очі заплющували, щоб не бачити цього джерела смороду, щоб не дивитися в очі людям, які проживають на березі цих озер в гуртожитку № 2. І ні скарг, ні нарікань вони не чули.

Це, як видно, люди з дуже тонким нюхом, та з поганим слухом...

Дніпровський «ДРУГ»

Він мов найнявся всіх хвалити,
Незмінно щедрий на слова:
«Який же ви талановитий!
Яка ж ви світла голова!»
У клуб потрапить на виставу
І вже кричите: «Вершина гри!
Зіграли п'есочку на славу!
Це не гурківці, а майстри!»

Йдуть заняття в гуртку художнім,
І там щебече:
«Ви — талант!
Від насолоди вмерти можна...
Ви просто Репін! Ви — Рембрандт!»

А покрутившись біля хору,
Завзято хвалить голоси:
«Та ви йдете нестримно вгору!
У вас — шаляпінські баси!»

Хто що не зробить —
все годиться,
Усі — таланти,
всі — орли.
Виходить, нічому учитися,
Бо вже зеніту досягли...

Немає в нашого героя
Ні з ким ніяких протиріч:

Хоч як набридне похвалою —
Не плюнеш в очі, звісна річ!

При кожній зустрічі він гнеться
В поклонах майже до колін...

Але не любить і, здається,
Ще не любив нікого він!

Б. КОТЛЯРОВ.

Переклад з російської.

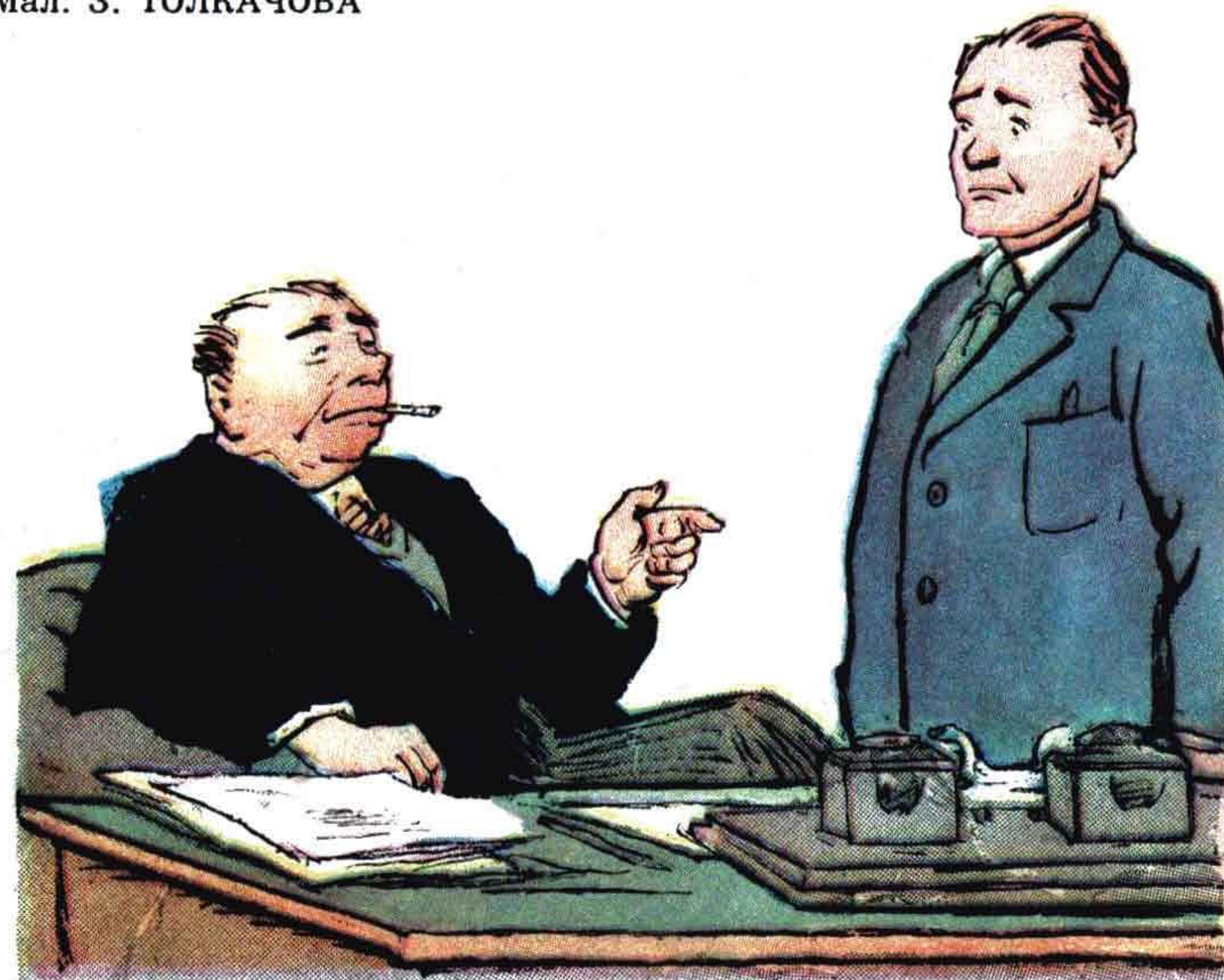
Вінець з перцем

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Нарешті, наш кербуд зарубав собі на носі, що треба
посипати тротуари.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ви говорили вчора на зборах, нібито я знімаю з роботи
всіх, хто критикує мене. Я доведу вам, що це не так: ви по-
дасте мені заяву, що йдете з роботи за власним бажанням.

Деякі запчастини до автомобілів
діставати дуже важко.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Автомобіль з «двірником».

Мал. Л. БОЙКА

— Ось візьміть і...

... будьте здорові!

У Багдаді БАЗАрюють.

Януш ОСЕНКА

ВТРАЧЕНА ГОРДІСТЬ

Переклав з польської
Г. ВОЛЯНСЬКИЙ.

Кінотеатр у Загвоздицях був невеличкий. Може б він і задовольняв глядачів, якби не одна дрібниця. В одному кінці залу осіла підлога. Вона не завалилася, а просто осіла. Екран висів там, де підлога лишилася на своєму високому рівні. А ряди крісел опускалися все нижче, так що тільки з двох перших можна було бачити фільм, а з інших — лише плечі глядачів.

Для більшості жителів Загвоздиць відвідування кіно не було розвагою.

Квитки на місця, з яких не видко було екрана, продавались у касі.

Квитки на місця у перших двох рядах можна було придбати тільки у завідуючого кінотеатром Каміла Купки.

Але Каміл Купка продавав квитки не кожному.

Коли начальник пошти збирався піти в кіно, він запрошуав Купку до себе в гості. На столі з'являлися яйця з гірчицею і тернівка, а пані начальниця навіть вправляла собі у вуха сережки. Діти садовились Купці на коліна і декламували віршки. Після вечері начальник грав з завідуючим кіно в підкідного і залишався у дурнях. Нарешті, пан Купка виймав з кишені квитки і вручав їх начальникові.

— Купка — то наша гордість, то мудра, чудова людина, — говорив наступного дня начальник пошти.

Може, й справді Купка був мудрою людиною, але на тромбоні він грав дуже погано. З інструментом під пахвою Купка приходив увечері до свого сусіда, голови кооперативу. Вся сім'я голови радісно зустрічала Купку і просила щось заграти.

Щоб там не теревенили про талановитість Купки, але ніхто не міг заперечити, що грав він досить гучно. Голова споживчого товариства на всі лади вихвалив невтомного музику, після чого, між іншим, говорив:

— Чи не могли б ви мені, дорогий друже, влаштувати квитки на неділю?

Купка охоче вручав квитки на місця, з яких було видно екран.

Голова Загвоздицької народної ради також діставав квитки не в касі. У своїх полум'яних промовах він говорив про Купку, як про видатного діяча культури, як про гордість міста. Зустрівши Купку на вулиці, голова брав його під руку і просив:

— Порадьте мене в одній справі, колего Купка... — або ж: — Підніміть комір, шановний друже, а то вітер сьогодні холодний...

Перукар голив Купку безплатно.

Місцевий фотограф вивісив портрет Купки у вітрині.

На урочистих засіданнях Купка сидів у президії.

Купка був шановною і поважною людиною, гордістю міста.

Якось у Загвоздиці приїхала одна відповідальна особа. Оглядаючи місто, особа помітила старий будинок, де містився кінотеатр.

— Чи не краще перевести його в нове приміщення, ось те, збудоване для складу металевого брухту, — зауважила особа.

Справді, і як це нікому не спало на думку! Просторе приміщення, призначене для зберігання іржавого заліза, було набагато краще, ніж тісний кінозал з осілою підлогою.

Незабаром у новому приміщенні кінотеатру демонструвався фільм. Екран було видно з усіх місць.

Після сеансу завідуючий кіно пішов до начальника пошти і поступав у двері.

— Хто там?

— То я, Купка, може, зіграємо в підкідного...

— Нема нікого дома, — прогудів за дверима голос начальника пошти.

Купка знизвав плечима і подався до свого сусіда, голови кооперативу. Крізь розчинене вікно він побачив усю сім'ю біля столу.

— Доброго вечора! Хочу заграти вам на тромбоні, — сказав Купка, заглядаючи в кімнату.

За столом всі замовили.

— Іншим разом, — відповів голова кооперативу і причинив вікно.

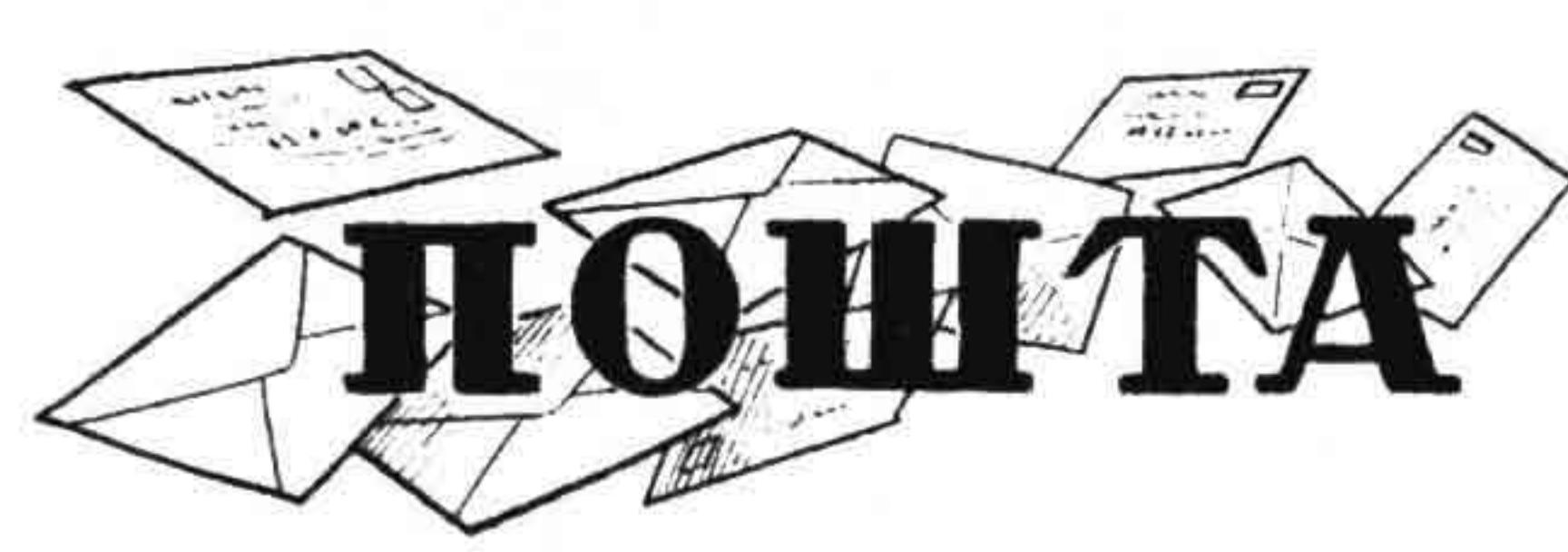
Купка постояв, подумав і рушив у пивну. За одним із столиків він побачив голову народної ради і ще кількох своїх знайомих. Сів біля них і замовив кухоль пива.

Запанувала тиша. Одні відвернулись від Купки, інші дивилися на нього так, ніби вперше бачили. Нарешті, хтось обізвався:

— Мабуть, хоче, щоб почастували на дурничку...

Купка встав і повільно пішов до дверей.

— Добре, що відчепився, — пробурчав хтось навздогін завідуючому кіно, — така нудота, ніякої самоповаги...

Навесні 1954 року Буський міськомунгосп (Львівська область) почав будувати в районному центрі артезіані з водорозбірними колонками. Будували — поспішали, а поспішаючи, забули водопровідні труби від іржі та мастила очистити. Отож і стоять тепер у Буську нові артезіані з колонками, а люди, йдучи по воді, минають їх. Минають, бо тече з кранів не вода, а жирна, іржава рідина.

Завідуючий міськомунгоспом т. Манівський має рукою на колонки, не хоче чистити труби.

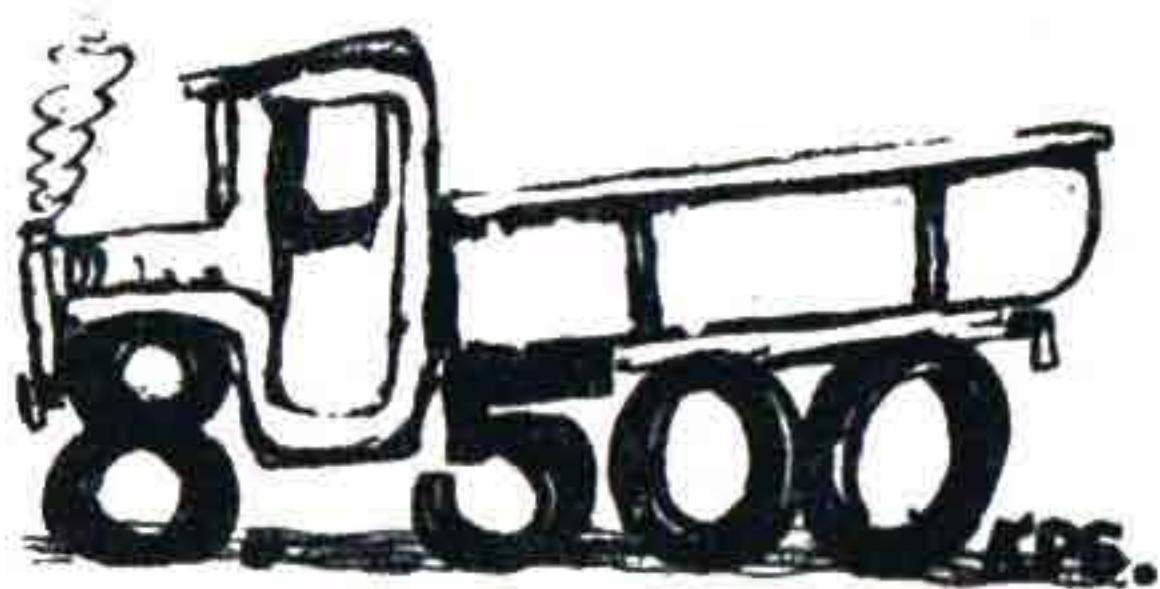
Чи не збирається він, Перче, дати людям пораду, перекрутавши відому співомовку С. Руданського:

— «Пийте юшку, люди!
Як вип'єте жирну всю,
То там чиста буде?».

В. ПОЛОВЕЦЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Володимирівська райспоживспілка (Миколаївської області) відправила у Сімферополь авторемонтному заводові № 1 вантажну машину ГАЗ-51 на капітальний ремонт.

Заплативши за ремонт вісім з половиною тисяч карбованців, ми одержали назад таке чудо техніки, що в дворі райспоживспілки немає тепер відбою від туристів. Всіх дивує нова конструкція:

1. На бортову машину завод поставив раму самоскіда;

2. Коробка швидкостей переставлена з осістої райської машини Адама.

3. Передня вісь лопнула тільки в одному місці;

4. Радіатор кип'ятив воду через кожні 3 кілометри і може бути використаний як «титан» у гуртоюжку;

5. Подовжні і поперечні тяги можуть бути ефективно використані як металолом.

Тепер ми чекаємо приїзду бригади туристів з сімферопольського авторемзаводу № 1, яка складається виключно з авторів нової конструкції — безсоромних бракоробів. Ім, кажуть, теж дуже хочеться ще раз поглянути на діло рук своїх.

ЗАХАРОВ,
голова Володимирівської
райспоживспілки.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Індивідуальним забудівникам, спеціалістам сільського господарства, що працюють в нашій МТС, потрібна цегла. Про це я й заявив заступникові голови Хмельницького облвиконкому т. Коловоротному. Тов. Коловоротний

наклав на заяві резолюцію: «Облплану. Прощу видати наряд». Заступник голови облплану т. Галас, якому я показав цю резолюцію, навідріз заявив: «Цегли нема... Я знову пішов до заступника голови облвиконкому. Той подзвонив на Волочиський цегельний завод, поговорив з директором і вияснив, що цегла є. Потім викликав до себе помічника заступника голови облплану т. Ветухова і наказав йому: «Видайте наряд на цеглу». «Не можемо видати,— уперся той.— Цегли нема, а якщо і є, то сира».

Подався я знову в облплан, зустрівся там з самим головою т. Прядком. «Подзвоніть на завод, виясніть...— розпорядився голова. І все почалося спочатку. Цілий день я проходив по кабінетах, та так нічого й не добився.

Бачиш, Перче, як важко мати справу з облпланом, в якому кожен вважає себе «облпланом»!

ЄЗЕРНИЦЬКИЙ,
директор Волочиської МТС.

Дарма, що груші нема, аби зеленіло! — каже жартівлива народна приказка.

Щось подібне виходить і в нас на шахті. Де не повернутся наші керівники, там отакі груші й починають зеленіти...

Є на шахті склад лісу. Ще в травні поставлено там баштовий кран. Двадцять тисяч карбованців коштувала ця обновка, але користі з неї, як з цапа молока. Ліс доводиться вивантажувати руками, бо кран встановлено так хитромудро, що він нічого підняти не може.

Два роки тому на складі було побудовано приміщення для просочування шпал. Тепер воно стоїть забуте й напівзруйноване... І тут гроши полетіли з вітром.

Чи не час уже, Перче, зробити так, щоб ці груші стали для наших марнотратів гіркими кислицями?

Р. ВАДИМОВ.

Шахта ім. Леніна,
тресту «Макіївугілля».

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Думали, думали у нас у Фастові, чим прискорити будні хворих, що лікуються в міській лікарні, та й додумались. Напроти лікарні відкрили обмінний пункт млина. З світанку і до півночі юрмляться попід лікарнею помельці з зерном. Чують тепер хворі і людський гомін, і коней іржання, і кованих коліс гуркіт. Чистий тобі ямарок!

I шоферові швидкої допомоги є де показати клас: чудом примудряється він добиратися через ямаркові хащі до лікарні.

Помельцям нічого, вони не нарікають на близькість лікарні, але хворі і медперсонал докучають міськвиконкомові скаргами.

У виконкомі старанно складають ті скарги в шухляди, і зникають вони серед паперів, як крик втоплющого серед ярмаркового гамору.

Любий Перче, озовися! Во сама наша медичина в цій справі безсила.

А. ВАСИЛЮК.

Київська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Секретар Галайковецької сільради, Муровано-Куриловецького району (на Вінниччині), Солопницький І. Д. привласнив державні гроші. Про це розповідалося у фейлетоні «Беручкий секретар» («Перець» № 21 за 1955 р.).

Як повідомив голова виконкому Муровано-Куриловецької райради т. Катусенко, вироком народного суду Солопницького І. Д. засуджено до 10 років позбавлення волі і 3-х років поразки в правах.

★ У «Перці» № 22 за 1955 р. було вміщено замітку «Накопав піром», в якій йшлося про те, що начальник шахти № 2—2біс імені Дзержинського (Ворошиловградська область) Валушко І. Я. робив фіктивні приписки у зведеннях про видобуток вугілля.

Після виступу Перца Валушка І. Я. з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Ниточка урвалася...», по-відомлялося про факти розтрати в системі Новомилятинської райспоживспілки.

Голова правління Львівської облспоживспілки т. Лунік сповістив редакцію, що факти, наведені в замітці дійсно мали місце. Народний суд Новомилятинського району засудив розтратників: Петришина С. М.— до 8 років, Кіндранського І. Ф.— до 2 років позбавлення волі і Процик— до 3-х місяців примусової праці.

★ Перець одержав листа про те, що працівники прокуратурини Хмельницького району довго зволікали розгляд справи про розкриття матеріальних цінностей та грошей в артілі ім. Осипенко.

Прокурор Кіровоградської області т. Кондратьев повідомив, що за припущену тяганину колишньому прокуророві Хмельницького району т. Медведеву оголошено суверу донану з попередженням, а слідчу Степанову з роботи знято.

★ Гр. Сердулець Ф. І. поскаржився Переце на те, що Вижницький тубсанаторій не підготовлений до роботи в зимових умовах, хворих погано харчують.

Міністерство охорони здоров'я УРСР перевірило листа і повідомило, що наведені у листі факти ствердилися. Головного лікаря санаторію Красильщика з роботи знято.

★ Читачі Переца написали редакції про те, що касир артілі ім. Ворошилова Слобода (Каховський район на Херсонщині) розтратила колгоспні гроші.

Як повідомив прокурор Каховського району т. Ткачук, народний суд засудив Слободу до двох років ув'язнення.

★ Прокурор Ширяївського району, Одеської області, Хоменко В. І. зловживав своїм службовим становищем. Про це розповідалося в листі до редакції.

Заступник прокурора УРСР т. Стеценко повідомив редакцію, що при перевірці факти ствердилися. Хоменка з роботи знято і з органів прокуратури звільнено.

★ Перець одержав листа про те, що голова колгоспу ім. Комінтерну, Черноострівського району,

Хмельницької області, Мельник П. Д. грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі.

Як повідомив секретар Хмельницького об'єму КП України т. Максюта, факти, наведені в листі, відповідають дійсності. Мельника П. Д. виключено з членів КПРС і знято з посади голови колгоспу. Матеріали про порушення Статуту с.г. артілі передано слідчим органам.

★ Редакція одержала відомості про розтрати та зловживання в системі Берездівської райспоживспілки (Хмельницька область).

Проведеною перевіркою факти повністю ствердилися. Правління Хмельницької облспоживспілки зняло з роботи і притягнуло до карної відповідальності голову Берездівської райспоживспілки Дзинську та завторга Поплавського. З роботи знято також головбуха райспоживспілки Яцюка та старшого бухгалтера району Шаран.

Матеріали на завідувача ларком Ясинського передано слідчим органам.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (325) (на українському языку). Підписано до друку 12.I. 1956 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01758.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 5642. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Архієпископ центерберійський Фішер виступив у Лондоні в ролі генерала «холодної війни». Він закликав виробляти водневі бомби, щоб «заликати комунізм».

СВЯТИЙ ГРОМИЛО І ЙОГО КАДИЛО